

Listujeme v histórii Súkromného slovanského gymnázia

1.časť

Milí študenti a priatelia školy, viete, že v našich laviciach už pár rokov sedia žiaci denného štúdia - mláďatá, ktoré v čase prvých študentov SSG neboli ešte ani v pláne svojich rodičov? Ako by aj mohli, keď toto gymnázium vzniklo v roku 1993!

Naši prví žiaci - vtedy päťročného štúdia, navštevovali prenajaté priestory budovy ZŠ presne na opačnom konci mesta ako dnes - v Dúbravke na Pekníkovej ulici. Postupne sa v každom ročníku otvárali 2 paralelné triedy. A že šlo naozaj už o históriu, medzi prvými gymnazistami boli aj deti utečencov občianskej vojny v Juhoslávii.

Hneď od začiatku existencie SSG išlo o jedinečný projekt - okrem bulharskej školy v Bratislave sa v týchto končinách nikde neučili slovanské jazyky v takom zábere ako u nás. Popri stále silnej ruštine a dodnes fungujúcej chorvátčine sme mali aktívne skupiny slovinčinárov a poľštinárov. Pár rokov po vzniku Slovenskej republiky medzi pedagógmi aj rodičmi dokonca rezonoval návrh pridať k zabehnutým slovanským jazykom ešte češtinu.

Od začiatku sa takisto netypický priestor venoval umeleckým predmetom - hre na hudobnom nástroji, dramatickej výchove a výtvarnej výchove. V zažltnutom Večerníku z 28. apríla 1997 si môžete prečítať o prvom festivale súkromných škôl: „V záverečný večer sa s takmer hodinovým muzikálom *My Fair Lady* predstavili s veľkým úspechom študenti Súkromného slovanského gymnázia. Pri klaňačke mohli zakúsiť slávu profesionálnych hercov - potlesk obecnstva ich vyvolal päťkrát na scénu a museli pridávať...“

To už mala naša škola po veľkom sťahovaní. Veď ročníky postupne naplňali nové a nové tváre, ktoré sa na nás dnes dívajú z tabiel absolventov. Na Žitavskej ulici sme zakotvili v školskom roku 1996/97. A pri zútulňovaní suchých priestorov typizovaných budov z normalizačných rokov sa k slovu, vlastne k štetcu, dostali aj adepti umenia z krúžku Výtvarná výchova.

Škola so zameraním na jazyky musela držať krok so živými prejavmi komunikácie - hneď v začiatkoch vedenie nadviazalo spoluprácu s veľvyslanectvami všetkých zastúpených slovanských jazykov. A postupne sa rozvíjala aj spolupráca s vybranými strednými školami v cudzine, takže sa začala tradícia výmenných pobytov z oboch strán. Žiaci tiež napríklad zažili, ako sa mladí ľudia učia chorvátčinu v iných školách v Rakúsku a Maďarsku - v Kopháze, Parndorfe, Grosswarasdorfe či Bezene. Zaujímavým oživením štúdia boli aj týždňové praxe v poľských, slovinských či ruských firmách pôsobiacich v 2. polovici 90-tych rokov na Slovensku.

Po rokoch si spomínam, ako nejedného začínajúceho učiteľa jazykára vtedy občas strémovala vizita z veľvyslanectva či ministerstva zahraničia priamo na škole, alebo na konzuláte. Naši žiaci s oficiálnymi návštevami až taký problém našťastie nemali a živo absolvovali otvorenú hodinu pre vzácných hostí či besedu s cudzojazyčnou návštevou. No aj tak si najviac pochvaľovali osobné stretnutia s rovesníkmi z poľského Chorzowa, z chorvátskeho Pazinu, či z gymnázia v Békešskej Čabe. 27. januára 2000 napríklad TASR informovala: „Predstavitelia SSG v Bratislave a Gymnázia s vyučovaním slovenského jazyka v Békešskej Čabe podpísali Dohodu o vzájomnom priateľstve a spolupráci. Po podpísaní dohody slávnostne otvorili vo večerných hodinách v priestoroch hotela PTK Echo výstavu výtvarných prác, ktoré priniesli hostia z Maďarska...“

V ďalšom listovaní v histórii našej školy sa pozrieme aj na iné predmety či aktivity školy. Napríklad na to, ako škola trávila plesovú, či, keď chcete, fašiangovú sezónu.